

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΡΟΖ ΚΑΤΑΛΟΙΠΟΝ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΟΖ κατάλοιπον, ἀποτελούμενον ἐκ φύλλων πέντε περιέχει τὰ ἀκόλουθα:

1. φύλ. 22—23) «Κουτλουμουσίου φ. 163 κῶδ. 220

Χρισμ λέοντ του σοφω βασιλε

Εἶδα γραία και πήδα τράφον και ὡς τήν εἶδα ἐξενιζάμην πῶς ἠγγραία πηδὰ τὸν τράφον και οὐ φοβῆται νὰ μὴν πέση»

2 (φύλ. 3α) «Κουτλουμουσίου κῶδ. 220 φύλ. 164β.

Ἄρχομένης τῆς ἰνδικτου αἰς γης και βας και δης τε και εἰς και τῆς ζης και ζης»

3 (φ. 41—4β) «Κουτλουμουσίου κῶδ. 145 φύλ. 390β

† Περί ὀσπρίων και ὀπώρας και πάντων τῶν ἔδοδιμων.

Βασιλεύοντος τοῦ πανενδοξοῦ κιδωνίου και ἡγεμονεύοντος τοῦ περιβλέπτου κύτρου»

4 (φ. 53) «Κουτλουμουσίου 220

φ. 22α «Περί τῆς τάξεως τῶν τε ἀξιωματῶν και ὀφφικίων»

Ἄρχ. Οἱ τοῦ βασιλέως υἱοὶ και δεσπότες προῖστανται τῶν ἀδελφῶν και τῶν γαμβρῶν τοῦ βασιλέως δεσποτῶν και αὐτῶν ὄντων.

Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ καταλοίπου τούτου τὸ πρῶτον εἶνε μέρος τῶν γνωστῶν χρησμῶν τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ Legrand¹. Ἐπίσης και τὸ δεύτερον εἶνε μέρος τῶν αὐτῶν χρησμῶν²) παρηλλαγμένων ὁμοῦς ὡς ἀκολούθως:

1. Πρβλ. «Les oracles de l'empereur Léon le sage expliqués et interprétés en Grec vulgaire au XIII siècle» ὑπὸ Ch. Gidel et Emile Legrand ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études grecques en France» ἔτος 8 (1874) σελ. 150 ἔ. πρβλ. 181α σελ. 174 στιχ. 37.

2. Πρβλ. ἐν. ἀν. σ. 175 στιχ. 51ε.

3. Ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀρίθμησις ἀναφέρεται ὀφθαλμοφανῶς εἰς τὰς δέκα ἰνδικτιῶνας τοῦ κειμένου.

Κουτλουμουσίου κωδ. 220 φ. 164β.

α—15	—	Ἀρχομένης τῆς ἰνδικτου α' γ' καὶ β'
β—15	—	καὶ δ' τε καὶ ε' καὶ τῆς στ' καὶ ζ'
γ—15	—	Καὶ ὀγδόης καὶ ἐνάτης· τῆς θ' πληρουμένης καὶ ι'
δ—15	—	ἀρχομένης
ε—15	—	Ἔρχεται μαρία ἐκ τὸν μῆλον σέρνη καὶ πτερὸν τοῦ
ς—15	—	μήλου· καὶ βαστά σάρπα ισ
η—15	—	ους νόμους μεταλείριν ἐσπαμένον ναζημέσον να
θ—15	—	φουρηήσουν
1:15	—	Το γλικόπικρον ἀλεύρι νατοφάγουσι ταγίδα ὁποῦ
1:15	—	στα βουνά κρατοῦσι

(γεγραμμένον οὕτως εἰς ἕξ στίχους, δηλουμένους ἐν τῷ ἀντιγράφῳ διὰ τοῦ —. Ἐν δὲ τῇ ὄσ αὐτῶν οἱ ἀνωτέρω γεγραμμένοι ἀριθμοί .

Τὸ τρίτον εἶνε ἡ γνωστὴ διήγησις τοῦ παρικοιλόγου, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐκ τοῦ Σάθα (Κλειὸ ἀριθμ. 516) καὶ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ W. Wagner (Carmina σ. 199-202 πρβλ. καὶ σελ. 380).¹ Τὸ ἡμέτερον κείμενον, συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἐκδοθέν, δακνύει μικρὰς διαφορὰς ἀναξίας λόγου καὶ πνας παραλείψεις ἐπιφερούσας σύγχυσιν ἐν τῷ κειμένῳ.

Καὶ τὸ τέταρτον εἶνε μέρος ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Κουρπαλάτου «Περὶ τῶν ὀφφικιαλίων τοῦ Παλατίου Κωνσταντινουπόλεως» κλπ. τοῦ ἐκδεδομένου ἐν τῇ πατρολογία τοῦ Migne καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Βόννης.²

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι ἐν τέλει τοῦ πρώτου ἀντιγράφου ἀναγινώσκωμεν·

Παραβλήθη

Σπ. Λάμπρος

Ἐν Κουτλουμουσίῳ τῇ 9 Ἀυγούστῳ 1895

Ἄδ.»

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ

«Παραβλεβημένον

Σ. Λάμπρος

1. Πρβλ. Κρουμβάχερ-Σωτηριάδου Ἱστορ. τῆς βυζ. λογοτ. τομ. 3 σ. 157

2. Ὡς πρὸς τὸ ἡμέτερον κείμενον πρβλ. Migne τομ. 157 σελ. 29 A.

Καὶ ἐν τῷ τρίτῳ

«Ἐν Κουτλουμουσίῳ τῇ 8ῃ Αὐγούστου 1895

Ἄδ.

Παραβλήθη

Σ. Λάμπρος»

Κατὰ ταῦτα τὸ πρῶτον καὶ τρίτον εἶνε ἀντίγραφα τοῦ Ἄδα-
μαντίου παραβληθέντα ἔπειτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ἀντί-
γραφα αὐτοῦ τοῦ Λάμπρου ὡς ἐκ τῆς γραφῆς δύναται τις εὐκόλως
να νοήσῃ.

Κ. Ι. Δ.